

Egy gazdának szép nagy szőlőskertje volt. Amerre szem ellátott, mindenütt a tőkék üdezőld levelein játszott a nap. A fűrtők még csak ígérték a jó termést. Mennyit kell még dolgozni benne addig, míg a szőlőszemet az eső kikerekíti, a napsugár megédesíti, és le lehet szüretelni a mézédés, lédús, finom termést. Annál is inkább sok volt a munka, mert a nagy földön végeleáthatatlan kígyóztak a sorok. A gazda munkásokat fogadott, hogy a nagy munka minél előbb kész legyen.

Korán reggel, még alig pitymallott, már kiment a piacra. Már álltak ott emberek, akik arra vártak, hogy valaki dolgozni hívja őket. Várta a családjuk a kenyérrevalót. A gazda meg is állapodott velük, hogy fejenként tíz pénzért dolgoznak napszálltáig. A kis csapat beállt a sorokba, a vincellér kiadta a munkát. Még harminc csillogott a leveleken, mely visszatükrözte a kelő nap bíborát.

Később újra kiment a piacra a gazda, hogy újabb munkásokat hívjon a szőlőbe.

- Menjete el, és ami igazságos, megadom néktek!

Három óra múlva megint hozott munkásokat, így egész sereg ember dolgozott már a kertben. A nap régen delelőre ért, forrón süttött a szorgoskodókra. Az ének is halkabb lett, a vidámság is alábbhagyott. De azért még serényen folyt a munka.

Késő délután még egyszer kiment a gazda a piacra, és még mindig talált embereket, akik ott ácsorogtak dologtalanul.

- Miért ácsorogtok itt egész napon át?

- Mert senki sem fogadott meg bennünket.

- Gyertek el hozzám dolgozni, és ami igazságos, megkapjátok.

Ők már csak egy órát tudtak dolgozni, mert hamarosan alkonyodni kezdett, és egyből este lett. A gazda utasította a vincellért, fizesse ki a munkásokat. Először azok kaptak 10-10 pénzt, akik utoljára jöttek dolgozni. Örültek nagyon, erre nem számítottak! Akik először jöttek, remélték, hogy ők akkor sokkal többet kapnak majd. De háborogni és zúgolódni kezdtek, amikor ők is 10 pénzt kaptak:

- Azok az utolsók egyetlen óráig munkálkodtak, és egyenlőkké tetted azokat velünk, akik a Napnak terhét és hőségét szenvedtük!

- Barátom? szólt a gazda a beszélőhöz? nem cselekedtem igazságtalanul veled! Avagy nem tíz pénzben szerződöttél-e meg velem? Vedd, ami a tied és menj el! Én ennek az utolsónak is annyit akarok adni, mint neked. Avagy nem szabad-e nékem a magaméval azt tennem, amit akarok? Avagy a te szemed azért gonosz, mert én jó vagyok?

A munkásnak be kellett látnia, a gazdának igaza van. Reggel, amikor dolgozni hívta, valóban 10 pénzt ígért, aminek ő nagyon örült.

A munkások mi vagyunk, emberek. Van, akit hajnalban hív az Úr Jézus, van, akit délben vagy alkonyatkor. Higgyétek el, nagy kegyelem, hogy ránk talál, hogy hív! Ne mondjátok, hogy elég lesz majd csak az utolsó órán dolgozni érte, hiszen ugyanaz lesz a bér! Nem biztos, hogy az utolsó órán hív benneteket! Bármikor ér el a hívó szó, mondjátok mindjárt boldogan? igen?-t! Én sok szomorú esetet ismerek, amikor a hívott ember valahogy így válaszolt:

- Igen, Uram, én boldogan megyek dolgozni a te szőlődbe, csak még ezt a dolgot befejezem, még ezt szeretném elérni, azután már mindenemet rendelkezésedre bocsátom!

A legtöbbször nem volt ?azután?! Meghaltak, mielőtt dönthettek volna, mielőtt egy percet is dolgozhattak volna! A hívást nagyon komolyan kell venni! Hiszen a jutalom, a bér mindenki számára az örök élet! Adhat-e ennél többet az Úr? Ugye, ezzel mindent odaadott? És milyen jó, hogy nem csak azok mehetnek a Mennybe, akik már gyermekként, korán az Úr munkásai lehettek! Akkor nagyon kevesen nyernének örök életet! És mégis milyen csodálatos gyermekként az Úr munkatársa lenni, Vele élni egy egész életen át! Nincs ennél nagyobb öröm az életben! Már a hívás is kegyelem!

Kívánom nektek, hogy halljátok meg az Úr Jézus hívását, és álljatok be a sorokba, mert a munka sürgős!